

Prezidents Henrijs B. Airings

Pirmais padomnieks Augstākajā prezidijā

Nebaidieties darīt labu!

Tas Kungs mums saka, ka tad, ja mēs ticībā balstāmies uz Viņa klints, mūsu šaubas un bailes mazinās, bet vēlme darīt labu – pieaug.

Mani dārgie brāļi un māsas, es pazemīgi lūdzu, kaut, man runājot, ar mums šodien būtu Tā Kunga Gars! Manu sirdi pilda pateicība Tam Kungam, kura Baznīca šī ir, par iedvesmu, ko esam sajutuši šajā konferencē, uz klausot dedzīgās lūgšanas, iedvesmotos sprediķus un eņģelisko dziedāšanu.

Pagājušajā aprīlī prezidents Tomass S. Monsons uzstājās ar vēstījumu, kas savilņoja cilvēku sirdis visā pasaulē, tai skaitā arī manējo. Viņš runāja par Mormona Grāmatas spēku. Viņš mudināja mūs studēt, gremdēties pārdomās un piemērot tajā rodamās mācības. Viņš apsolīja — ja mēs ik dienu veltīsim laiku tam, lai studētu, gremdētos pārdomās un ievērotu Mormona Grāmatā ietvertos baušļus, mēs iegūsim būtisku liecību par tās patiesumu un no tās izrietošu liecību par dzīvo Kristu, kas palīdzēs mums droši pārciest grūtus brīžus. (Skat. „Mormona Grāmatas spēks” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2017. g. maijs, 86.–87. lpp.)

Es, tāpat kā daudzi no jums, saklausīju, kā caur šiem pravieša vārdiem mani uzrunā Tas Kungs. Un, tāpat kā daudzi no jums, arī es

nolēmu paklausīt šiem vārdiem. Jāsaka, ka es jau kopš zēna gadiem esmu jutis apliecinājumu tam, ka Mormona Grāmata ir Dieva vārds, ka Tēvs un Dēls tik tiešām parādījās Džozefam Smitam un runāja ar viņu un ka pie pravieša Džozefa ieradās sendienu apustuļi, lai atjaunotu priesterības atslēgas Tā Kunga Baznīcā.

Pateicoties šai liecībai, es esmu lasījis Mormona Grāmatu katru dienu, jau vairāk nekā 50 gadu garumā. Tādēļ es visai pamatoti varētu uzskatīt, ka prezidenta Monsona teiktais ir attiecināms uz kādu citu. Taču es, tāpat kā daudzi no jums, sajutu, ka ar šo pamudinājumu un apsolījumu pravietis aicina mani būt vēl uzcītīgākam. Daudzi no jums ir darījuši to pašu, ko es: lūguši sirsnīgā nolūkā, daudz uzcītīgāk prātojuši par Svētajiem Rakstiem un centušies daudz uzcītīgāk kalpot Tam Kungam un Viņā uzdevumā — arī citiem.

Es, līdz ar daudziem no jums, esmu plūcis šī darba priekpilnos augļus, ko mums apsolījis pravietis. Tie no jums, kuri no sirds sekoja šim iedvesmotajam padomam, daudz skaidrāk saklausīja Svēto Garu. Mēs gūvām vairāk spēka pretoties kārdinājumiem un stiprinājām savu ticību

augšāmceltajam Jēzum Kristum, Viņa evaņģēlijam un Viņa dzīvajai Baznīcai.

Šajā laikā, kad pasaulē valda arvien lielāks satraukums, šī pieaugoša liecība ir kļiedējusi mūsu šaubas un bailes un ļāvusi sajūst mieru. Prezidenta Monsona padoma uz klausīšana ir devusi man vēl divus brīnišķīgus ieguvumus: pirmkārt, viņa apsolutais Gars ir ļāvis man sajūst optimismu attiecībā uz to, kas vēl sagaidāms, kaut arī šķiet, ka pasaulē valda arvien lielāks apjukums. Un, otrkārt, Tas Kungs man un arī jums ir ļāvis arvien vairāk sajūst, cik ļoti Viņš mīl tos, kuri nonākuši nelaimē. Mēs esam sajutuši arvien lielāku vēlmi doties tiem palīgā. Šāda vēlme ir prezidenta Monsona kalpošanas un mācību centrālais princips.

Tas Kungs apsolīja dāvēt pravietim Džozefam Smitam un Oliveram Kauderijam vairāk mīlestības pret līdzcilvēkiem un vairāk drosmes, kad tiem šķita, ka tos sagaida nepanesami uzdevumi. Tas Kungs teica, ka viņi smelsies drosmi, ticot Viņam kā savai klintij:

„Nebaidieties darīt labu, Mani dēli, jo, ko jūs sēsiet, to jūs arī pļausiet; tādēļ, ja jūs sēsiet labu, jūs arī pļausiet labu sev par atalgojumu.

Tādēļ, nebīsties, mazais ganāmpulciņ; dari labu; lai zeme un elle apvienojas pret jums, jo, ja jūs esat celti uz Manas klints, tie nevar uzvarēt.

Lūk, Es jūs nenosodu; ejiet savus ceļus un negrēkojiet vairs; izpildiet prātīgi to darbu, ko Es esmu pavēlējis jums.

Griezieties pie Manis katrā domā, nešaubieties, nebaidieties.

Lūk, brūces, kas caurdurtas Manos sānos, un arī naglu rētas Manās rokās un kājās; esiet uzticīgi, turiet Manas pavēles, un jūs iemantosit Debesu valstību” (M&D 6:33–37).

Tas Kungs pateica saviem Atjaunošanas vadītājiem to pašu, ko Viņš saka mums, — kad mēs ticībā balstāmies uz Viņa klints, mūsu šaubas un bailes mazinās, bet vēlme darīt labu — pieaug. Ja mēs pieņemam prezidenta Monsona aicinājumu — iedēstīt savā sirdī liecību par Jēzu Kristu —, mēs iegūstam spēku, vēlmi un drosmi, kas nepieciešama, lai dotos glābt līdzilvēkus, nesatraucoties par savām pašu vajadzībām.

Es daudzkārt esmu varējis pārliecināties par šo ticību un drosmi, redzot, kā ticīgi pēdējo dienu svētie saskaras ar baismīgiem pārbaudījumiem. Viens piemērs tam ir 1976. gada 5. jūnijs, kad sagruva Tetonas dambis un es atrados Aidaho. Pār ieleju gāzās ūdens vāls. Tūkstošiem cilvēku bēga no savām mājām. Tūkstošiem ēku un uzņēmumu tika nopostīti. Brīnumainā kārtā bojā aizgāja tikai 15 cilvēki.

To, ko es tur redzēju, es esmu pieredzējis ikreiz, kad pēdējo dienu svētie stingri balstās uz tās klints, kas ir liecība par Jēzu Kristu. Tā kā viņi nešaubīgi zina, ka Viņš par tiem parūpēsies, viņi kļūst bezbailīgi. Viņi ignorē savas pašu likstas, lai dotos palīgā citiem. Un viņi dara to aiz mīlestības pret To Kungu, neprasot nekādu atlīdzību.

Piemēram, brīdī, kad sagruva Tetonas dambis, kāds pēdējo dienu svēto pāris bija devies ceļojumā, atrodoties kilometriem tālu no savām mājām. Izdzirdot radio ziņas, viņi tūliņ steidzās atgriezties Reksburgā. Tā vietā, lai dotos uz savām mājām un pārliecinātos, vai tās nav nopostītas, viņi devās uzmeklēt savu bīskapu. Viņš atradās ēkā, kas tika izmantota par glābšanas darbu centru. Viņš palīdzēja organizēt tūkstošiem brīvprātīgo, kuri ieradās dzeltenos skolas autobusus.

Šis pāris piegāja pie bīskapa, sakot: „Mēs nupat kā atgriezāmies. Bīskap, kam mēs varētu doties palīgā?” Viņš tiem iedeva konkrētu ģimeņu vārdus. Šis pāris palika, lai mēztu dubļus un ūdeni, dodoties no vienas mājas uz otru. Viņi strādāja no rītausmas līdz pat krēslai, dienām ilgi. Visbeidzot

viņi atļāvās paņemt pārtraukumu, lai paskatītos, kas noticis ar viņu pašu māju. To bija aiznesuši plūdi, neatstājot nekā, ko vajadzētu satīrīt. Tā nu viņi tūliņ atgriezās, no jauna dodoties pie sava bīskapa. Viņi vaicāja: „Bīskap, vai tu zini vēl kādu, kam mēs varētu palīdzēt?”

Šāds klusas drosmes un žēlastības — tīrās Kristus mīlestības — brīnums laika gaitā ir atkārtojies visā pasaulē. Tas notika briesmīgajās vajāšanas un pārbaudījumu dienās pravieša Džozefa Smita laikā Misūri štātā. Tas notika, kad Brigams Jangs vadīja izceļošanu no Navū un vēlāk aicināja svētos doties uz neapdzīvotām vietām visos Rietumamerikas štatos, lai tie palīdzētu citam, iedibinot Tā Kunga Ciānu.

Lasot ierakstus pionieru dienasgrāmatās, mēs varam pārliecināties par šo ticības brīnumu, kas kļiedēja viņu šaubas un bailes. Un mēs lasām par to, kā svētie atlika malā savas personīgās intereses, lai pirms atgriešanās pie pašu aitām vai pašu neuzartajiem laukiem Tā Kunga uzdevumā palīdzētu kādam citam.

Es pieredzēju tādu pašu brīnumu pirms dažām dienām, apsekojot viesuļvētras Irma postījumus Puertoriko, Sentomasā un Floridā, kur pēdējo dienu svētie, sadarbībā ar citām baznīcām, vietējām brīvprātīgo grupām un nacionāla mēroga organizācijām, bija uzsākuši uzkopšanas darbus.

Līdzīgi maniem Reksburgas draugiem, arī kāds pāris Floridā, kuri nav no mūsu Baznīcas, tā vietā, lai strādātu savā pašu īpašumā, bija izlēmuši palīdzēt vietējiem ļaudīm. Kad daži — kaimiņos dzīvojošie — pēdējo dienu svētie piedāvāja palīdzēt novākt divus lielus kokus, kas aizšķērsoja viņu piebraucamo ceļu, šis pāris paskaidroja, ka līdz šim bijuši ārkārtīgi pārņemti ar palīdzēšanu citiem, ticot, ka Tas Kungs parūpēsies par to, lai kāds palīdzētu tiem viņu pašu mājās. Vīrs pastāstīja, ka pirms mūsu Baznīcas locekļu ierašanās un piedāvājuma palīdzēt viņi ar sievu bija lūguši Dievu. Viņi bija saņēmuši atbildi, ka palīdzība ieradīsies. Un tā ieradās jau dažas stundas pēc šī apliecinājuma.

Es esmu dzirdējis ziņojumu par to, ka daži esot nodēvējuši pēdējo dienu svētos, kuri ģērbjas dzeltenajos izpalīdzīgo roku krekliņos, par „dzeltenajiem eņģeļiem”. Kad kāda pēdējo dienu svētā aizveda labot savu mašīnu, vīrs, kurš viņai palīdzēja, pastāstīja par „garīgo pieredzi”, ko guvis, kad cilvēki dzeltenajos krekliņos novākuši no viņa pagalma kritušos kokus un pēcāk, kā viņš teica, nodziedājuši tam dziesmu par to, kā būt Dieva bērnam.

Vēl kāda Floridas iedzīvotāja, kura arī nav no mūsu Baznīcas, pastāstīja, ka pēdējo dienu svētie ieradušies viņas mājās brīdī, kad viņa strādājusi savā izpostītajā pagalmā, būdama piekususi, pārkarsusi un tuvu asarām. Izsakoties viņas vārdiem, brīvprātīgie bija paveikuši „tīru brīnumu”. Viņi strādāja ne vien uzcītīgi, bet arī smejoties, smaidot un nepieņemot nekādu atalgojumu.

Es redzēju šo uzcītīgo darbošanos un dzirdēju šos smieklus sestdienas vakarā, tiekoties ar kādu pēdējo dienu svēto grupu, kura strādāja Floridā. Brīvprātīgie pārtrauca uzkopšanas darbus tikai uz īsu brīdi, lai ļautu man sarokoties ar dažiem palīgiem. Viņi teica, ka kopumā šeit esot 90 Baznīcas locekļi no viņu Džordžijas staba, kuri tikai iepriekšējā vakarā izlēmuši palīdzēt Floridā uzsāktajos glābšanas darbos.

Viņi atstāja Džordžiju 4:00 no rīta, stundām ilgi brauca, strādāja visu dienu — līdz pat vēlai naktij — un plānoja turpināt darbu arī nākamajā dienā.

Viņi stāstīja man to visu, smaidot un sirsniņīgi jokojot. Es jutu, ka viņus satrauc tikai viena vēlme — kaut tiem neviens vairs nepateiktos, lai viņi varētu turpināt strādāt. Kad mēs iekāpām mašīnā, lai dotos pie nākamās glābēju komandas, staba prezidents no jauna iedarbināja savu motorzāģi, lai turpinātu darbu pie krituša koka, un bīskaps nesa projām koku zarus.

Nedaudz agrāk, tanī pašā dienā, kad mēs izbraucām no kādas citas vietas, pie mūsu mašīnas pienāca kāds vīrs, kurš noņēma cepuri un pateicās mums par brīvprātīgajiem. Viņš teica: „Es neesmu jūsu Baznīcas

loceklis. Es nespēju noticēt tam, ko jūs esat paveikuši mūsu labā. Lai Dievs jūs svētī!” Kāds PDS brīvprātīgais, kurš stāvēja viņam līdzās savā dzeltenajā krekļā, pasmaidīja un paraustīja plecus, it kā nebūtu pelnījis nekādas uzslavas.

Kamēr brīvprātīgie no Džordžijas palīdzēja šim vīram, kurš nespēja noticēt notiekošajam, citi pēdējo dienu svētie no tā paša izpostītā Floridas reģiona bija mērojuši simtiem kilometru uz dienvidiem, lai palīdzētu kādā citā Floridas vietā, jo bija dzirdējuši, ka tur cilvēki cietuši vēl vairāk.

Todien es atcerējos un daudz labāk sapratu pravieša Džozefa Smita pravietiskos vārdus: „Cilvēks, kurš ir piepildīts ar Dieva mīlestību, nav apmierināts tikai ar savas ģimenes svētīšanu, bet dodas pasaulē, dedzīgi vēlēdamies svētīt visu cilvēci.” (*Baznīcas prezidentu mācības: Džozefs Smits* (2007. g.), 426. lpp.)

Mēs redzam, ka šāda mīlestība pēdējo dienu svēto dzīvē valda pilnīgi visur. Ikreiz, kad kādā pasaules malā notiek kaut kas traģisks, pēdējo dienu svētie ziedo savus līdzekļus un laiku, lai piedalītos Baznīcas humānajos centienos. Un tiem reti kad nepieciešams pamudinājums. Patiesībā dažos gadījumos mums pat ir jālūdz, lai ļaudis, kuri vēlas pieteikties kā brīvprātīgie, pagaida un nedodas uz glābšanas darbu vietu līdz brīdim, kad šo darbu vadītāji būs gatavi tos uzņemt.

Šī vēlme — svētīt apkārtējos — ir augļi, ko plūc tie, kuri ir ieguvuši liecību par Jēzu Kristu, Viņa evaņģēliju, Viņa atjaunoto Baznīcu un Viņa pravieti. Tieši tādēļ Tā Kunga ļaudis nešaubās un nebaīlojas. Tieši tādēļ misionāri brīvprātīgi piesakās kalpot ikvienā pasaules nostūrī. Tieši tādēļ vecāki kopā ar saviem bērniem lūdz par līdzcilvēkiem. Tieši tādēļ vadītāji aicina savus jauniešus no visas sirds pieņemt prezidenta Monsona aicinājumu un padziļināti studēt Mormona Grāmatu. Panākumu augļi tiek plūkti,

nevis pateicoties vadītāju pamudinājumam, bet gan tādēļ, ka jaunieši un Baznīcas locekļi rikojas ticībā. Šī ticība, īstenota darbībā, kas prasa nesavtīgus upurus, maina viņu sirdis, ļaujot tiem sajust Dieva mīlestību.

Taču šis sirds pārmaiņas saglabājas tikai tad, ja mēs turpinām sekot pravieša padomam. Ja pēc viena uzrāviena mēs pārstājam censties, šīs pārmaiņas pagaist.

Uzticīgi pēdējo dienu svētie ir stiprinājuši savu ticību Tam Kungam, Jēzum Kristum, kā arī tam, ka Mormona Grāmata ir Dieva vārds un ka Viņa patiesajā Baznīcā ir atjaunotas priesterības atslēgas. Šī pieaugošā liecība ir dāvājusi mums lielāku drosmi un lielāku vēlmi — gādāt par citiem Dieva bērniem. Taču turpmākie izaicinājumi un iespējas prasīs vēl vairāk.

Mēs nevaram paredzēt visu, kas notiks, taču mēs zinām kopainu. Mēs zinām, ka pēdējās dienās pasaulē valdīs satraukums. Mēs zinām — lai kādas nedienas vēl sagaidāmas, Tas Kungs vadīs uzticīgos pēdējo dienu svētos, lai tie varētu nest Jēzus Kristus evaņģēliju katrai tautai, ciltij, valodai un tautībai. Un mēs zinām, ka Tā Kunga īstenie mācekļi būs cienīgi un gatavi uzņemt Viņu, kad Viņš atgriezīsies. Mums nav jābaidās.

Tā nu, lai cik arī ticīga un drosmīga būtu kļuvusi mūsu sirds, Tas Kungs sagaida no mums un mūsu turpmākajām paaudzēm vēl vairāk. Tām būs jābūt vēl stiprākām un drosmīgākām, jo tās gaida vēl varenāki un grūtāki uzdevumi par mūsējiem. Un tās sastapsies ar vēl lielāku mūsu dvēseļu ienaidnieka pretestību.

Tas Kungs mums ir atklājis ceļu, kā doties uz priekšu ar optimismu: „Griezieties pie Manis katrā domā, nešaubieties, nebaidieties.” (M&D 6:36.) Prezidents Monsons ir atklājis mums, kā to īstenot. Mums ir jāgremdējas pārdomās un jāpiemēro dzīvē gan Mormona Grāmatas, gan citu praviešu vārdi. Lūdziet vienmēr. Esiet

ticīgi! Kalpojiet Tam Kungam ar visu savu sirdi, spēku, prātu un izturību. Mums ir jālūdz no visas savas sirds spēka pēc žēlsirdības dāvanas — tīrās Kristus mīlestības (skat. Moronija 7:47–48). Un vairāk par visu — mums ir pastāvīgi un neatlaidīgi jāseko praviešu padomam.

Kad ceļā rodas grūtības, mēs varam paļauties uz Tā Kunga solījumu — solījumu, par kuru mums atgādina prezidents Monsons, kurš bieži citē šos Glābēja vārdus: „Kas pieņems jūs, tur Es būšu arī, jo Es iešu jūsu vaiga priekšā. Es būšu pie jūsu labās rokas un jūsu kreisās, un Mans Gars būs jūsu sirdīs, un Mani eņģeļi jums apkārt, lai jūs atbalstītu” (M&D 84:88).

Es liecinu, ka Tas Kungs tik tiešām iet jums pa priekšu, kad jūs darboties Viņa uzdevumā. Dažreiz jūs būsiet tie eņģeļi, kurus Tas Kungs sūta atbalstīt apkārtējos. Dažreiz jūs būsiet tie, kurus ieskauj eņģeļi, kas sniedz atbalstu. Taču jūsu sirdī arvien būs Viņa gars, kā tas jums tiek solīts katrā Svētā Vakarēdiena sanāksmē. Jums tikai jāievēro Viņa baušļi.

Dieva valstībai uz šīs Zemes labākais vēl ir priekšā. Pretestība tikai stiprinās mūsu ticību Jēzum Kristum, kā tas ir bijis kopš pravieša Džozefa Smita laikiem. Ticība allaž uzveic bailes. Kopīgi pūliņi palīdz būt vieno tiem. Un mīlošais Dievs uzklausa un atbild, kad mēs lūdzam par tiem, kuri nonākuši grūtībās. Viņš nesnauž un neguļ.

Es liecinu jums, ka Dievs Tēvs dzīvo un vēlas, lai jūs atgrieztos mājās — pie Viņa. Šī patiesi ir Tā Kunga, Jēzus Kristus, Baznīca. Viņš jūs pazīst, Viņš jūsu mīl, Viņš gādā par jums. Viņš ir izpircis gan jūsu grēkus, gan manus, gan visu pārējo Debesu Tēva bērnu grēkus. Sekošana Viņam savā dzīvē un kalpošana citiem ir vienīgais ceļš, kā iegūt mūžīgo dzīvi.

Par to es liecinu, dāvājot jums savu mīlošo svētību. Jēzus Kristus svētajā Vārdā, āmen.

Prezidents Dīters F. Uhtdorfs
Otrais padomnieks Augstākajā prezidijā

Trīs māsas

Mēs paši esam atbildīgi par savu personīgo māceklibu, un tas tikpat kā nav, ja vispār ir, atkarīgs no tā, kā pret mums izturas apkārtējie.

Dārgās māsas, dārgās draudzenes, ir tik zīmīgi un brīnišķīgi, ka mēs uzsākam vispārējo konferenci ar šo pasaules mēroga sanāksmi māsām. Padomājiet vien, ka dažāda gada gājuma, izcelsmes, tautības un valodas māsas vienojas ticībā un mīlestībā uz To Kungu, Jēzu Kristu!

Kad mēs nesen tikāmies ar mūsu mīļoto pravieti, prezidentu Tomasu S. Monsonu, viņš mums pauda to, cik ļoti mīl To Kungu. Un es zinu, ka prezidents Monsons ir ļoti pateicīgs par jūsu mīlestību, jūsu lūgšanām un jūsu nodošanos Tam Kungam.

Sensenos laikos kādā tālā zemē dzīvoja ģimene, kurā bija trīs māsas.

Pirmā māsa bija **bēdīga**. Viņai šķita, ka viņas izskatā, sākot ar matu galiņiem līdz pat papēžiem, nekas nav īsti pievilcīgs. Runājot viņa bieži izteicās neveikli, un cilvēki par to smējās. Ja kāds viņu kritizēja vai „aizmirsa” uzaicināt uz kādu pasākumu, viņa nosarka, devās projām un atrada slēptu vietīņu, kur izdvest žēlu nopūtu, prātojot, kādēļ dzīve ir izvērtusies tik drūma un skumja.

Otrā māsa bija **dusmīga**. Viņa domāja, ka ir ļoti gudra, bet vienmēr atradās kāds, kuram skolas

pārbaudījumos bija augstākas atzīmes. Viņa uzskatīja, ka ir jautra, izskatīga, moderna un pievilcīga. Taču allaž atradās kāda, kas šķita vēl jautrāka, skaistāka, modernāka un pievilcīgāka.

Viņa nekad nekur nebija pirmā un nespēja to izturēt. Dzīvei taču nevajadzēja būt tādai!

Dažkārt viņa izlika dusmas uz apkārtējiem, un šķita, ka viņa vienmēr ir tikai elpas vilciena attālumā no sašutuma par vienu vai otru lietu.

Tas, protams, neparādīja viņu patīkamāku saskarsmē, vai arī populārāku. Dažkārt viņa sakoda zobus un savilka dūres, nodomājot: „Dzīve ir tik netaisna!”

Un tad vēl bija arī trešā māsa. Pretēji bēdīgajai un dusmīgajai mātai, viņa bija **priecīga**. Ne tāpēc, ka viņa būtu gudrāka, skaistāka vai spējīgāka par savām māsām. Nē, arī no viņas citi dažkārt vairījās, vai arī viņu ignorēja. Dažreiz tie smējās par viņas apģērbu vai par to, ko viņa saka. Dažkārt tie teica par viņu nejaukus vārdus. Taču viņa neļāva nekam no tā sevi pārlietu satraukt.

Šai mātai ļoti patika dziedāt. Viņai nepiemita īpaša muzikalitāte, un citi par to smējās, bet tas viņu neatturēja.

Viņa teica: „Es neļaušu, lai citi cilvēki un to viedoklis atturētu mani no dziedāšanas!”

Jau tas vien, ka viņa turpināja dziedāt, apbēdināja pirmo māsu un sadusmoja otro māsu.

Pēc daudziem gadiem māsu atvēlētais laiks uz šīs Zemes galu galā beidzās.

Pirmā māsa, kura atkal un atkal bija pārliecinājusies, ka dzīvē ir pa pilnam vilšanos, galu galā nomira, būdama **bēdīga**.

Otrā, kura ik dienas atrada kaut ko jaunu, kas tai nepatika, nomira, būdama **dusmīga**.

Bet trešā māsa, kas bija pilnvērtīgi pavadījusi ikkatru dzīves mirkli, ar pārliecīnātu smaidu dziedot savu dziesmu, nomira **priecīga**.

Dzīvē, protams, viss nenotiek tik vienkārši, un cilvēki nekad nav tik vienpusīgi, kā šajā stāstā par trim māsām. Taču pat no tik galējiem piemēriem, kā šie mēs varam mācīties kaut ko par sevi. Ja jūs esat kā vairums no mums, jūs, iespējams, atpazīstat daļu no sevis vienā, divās vai varbūt visās trijās no šīm māsām. Palūkosimies uz katru no tām tuvāk!

Upuris

Pirmā māsa uzskatīja sevi par upuri — kādu, uz kuru iedarbojas citi.¹ Šķita, ka ar viņu viens pēc otra notiek atgadījumi, kas liek justies nelaimīgai. Ar šādu dzīves pieeju viņa ļāva citiem kontrolēt savas sajūtas un izturēšanos. Rikojoties šādi, mēs padodamies tikpat kā katram uzskatu vējam, un šajos sociālo mediju pastāvīgās klātesamības laikos tas nozīmē atrašanās viesuļvētrā.

Dārgās māsas, kādēļ gan jums attiecībā uz savu laimi būtu jāpadodas

kāda cilvēka vai ļaužu pulciņa ietekmei, kam tikpat kā nerūp jūsu liktenis un tas, cik laimīgas esat?

Ja jūs uztrauc tas, ko par jums saka citi, es iesaku šādu pretlīdzekli: atcerieties, kas jūs esat! Atcerieties, ka jūs nākat no Dieva valstības karaļnama, ka jūs esat meitas Debesu Vecākiem, kuri pārvalda visuma plašumus.

Jums ir Dieva garīgais DNS. Jums ir unikālas dāvanas, kas iegūtas, tiekot garīgi radītām, un attīstītas ilgstošajā pirmslaicīgās dzīves gājumā. Jūs esat mūsu žēlastīgā un mūžīgā Debesu Tēva bērni, kurš ir pulku Kungs — Tas, kurš radījis visumu, noklādams plašo Visuma izplatījumu ar riņķojošajām zvaigznēm un ievietodams planētas tām paredzētajās orbitās.

Jūs esat Viņa rokās.

Paša Dieva rokās.

Miļošajās rokās.

Gādīgajās rokās.

Un nekas, ko kāds par jums kādreiz saka, nevar to mainīt. Citu vārdiem par jums nav nozīmes, salīdzinājumā ar to, ko par jums teicis Dievs.

Jūs esat Viņa dārgie bērni.

Viņš mīl jūs.

Pat tad, kad jūs pakļūpat, pat tad, ja jūs no Viņa novēršaties, Dievs jūs mīl. Ja jūs jūtaties apmaldījušās, pamestas vai aizmirstas, nebaiļojieties! Labais gans jūs atradīs. Viņš jūs pacels uz Saviem pleciem. Un Viņš aiznesīs jūs mājās.²

Manas dārgās māsas, lūdzu, pieņemiet šo dievišķo patiesību ar visu savu sirdi! Un jūs atklāsi, ka jums ir daudz iemeslu neļauties skumjām, jo jums ir jāisteno sava mūžīgā sūtība.

Mūsu miļotais pasaules Glābējs atdeva Savu dzīvību, lai jūs varētu izvēlēties istenot šo sūtību. Jūs esat uzņēmušās Viņa Vārdu, jūs esat Viņa mācekles. Un, pateicoties Viņam, jūs varat tērpties mūžīgās godības ietērpā.

Nīdēja

Otrā māsa dusmojās uz visu pasauli. Viņa, tāpat kā skumjā māsa, uzskatīja, ka visas problēmas viņas dzīvē rodas citu cilvēku dēļ. Viņa vainoja savu ģimeni, savus draugus,

savu priekšnieku un līdzstrādniekus, policiju, kaimiņus, Baznīcas vadītājus, pašreizējās modes tendences, pat intensīvos saules uzliesmojumus vai vienkārši neveiksmi. Un viņa izgāza savas dusmas uz visu iepriekšminēto.

Viņa nedomāja, ka ir nejauks cilvēks. Tieši pretēji — viņa uzskatīja, ka tikai aizstāvas. Visiem pārējiem, kā viņa ticēja, ir savtīga, sīkmanīga un naidīga motivācija. Turpretī viņu pašu motivē tikai labi nodomi — taisnīgums, godprātīgums un mīlestība.

Diemžēl dusmīgās māsas domāšanas veids ir pārāk ierasts. Tas atklājās nesenā pētījumā, kurā tika analizēti savstarpēji naidīgu kopienu konflikti. Veicot šo izpēti, pētnieki intervēja palestīniešus un izraēliešus no Tuvaļiem Austrumiem, kā arī republikāņus un demokrātus Amerikas Savienotajās Valstīs. Viņi atklāja, ka „ikviena no iesaistītajām pusēm uzskata, ka viņu kopienai ir mīloša, nevis naidīga motivācija, bet, kad tiem vaicāja, kādēļ konfliktā iesaistījušies to pretinieki, [tie] norādīja, ka [otru] kopienu motivē naidis.”³

Citiem vārdiem, katra no grupām uzskatīja, ka ir „labie puīši” — godīgi, laipni un patiesi. Turpretī pretiniekus tie uzskatīja par „sliktajiem puīšiem” — neinformētiem, negodīgiem, pat ļauniem.

Kad es piedzimu, pasaule bija ierauta briesmīgā karā, kas ienesa pasaulē mokošas sēras un visaptverošas bēdas. Šo karu uzsāka mana paša tauta — pulciņš cilvēku, kuri norādīja, ka noteiktas ļaužu grupas ir ļaunas, mudinot izturēties pret tām naidīgi.

Viņi apklusināja tos, kuri tiem nepatika. Viņi tos vainoja un demonizēja. Viņi uzskatīja tos par zemākiem — pat necilvēčīgiem. Un, degradējot kādu cilvēku grupu, jūs, visdrīzāk, attaisnosiet vardarbīgus izteikumus un rīcību pret tiem.

Es nodrebu, domājot par to, kas norisinājās 20. gadsimta Vācijā.

Ja kāds mums oponentē vai nepiekrīt, ir tik kārdinoši pieņemt, ka ar šiem cilvēkiem kaut kas nav kārtībā. Un līdz ar to mums nav grūti piedēvēt

to vārdiem un rīcībai pašu sliktāko motivāciju.

Mums, protams, vienmēr ir jāiestājas par to, kas ir pareizi, un ir tādi brīži, kad mums šī mērķa labad būtu jāizsakās. Taču, ja mēs to darām ar dusmām vai naidpilnu sirdi, ja mēs izgāžam savas dusmas, lai sāpinātu, apvainotu vai apklusinātu citus, var gadīties, ka mēs nerikojamies taisnīgi.

Ko mums mācīja Glābējs?

„Es saku jums, mīliet savus ienaidniekus, svētījiet tos, kas jūs nolād, dariet labu tiem, kas jūs ienīst, un lūdziet Dievu par tiem, kas ļauni izmanto jūs un vajā jūs;

lai jūs varētu būt bērni savam Tēvam, kas ir debesis.”⁴

Tāds ir Glābēja ceļš. Tas ir pirmais solis pretī tam, lai nojauktu sienu, kas izraisa tik daudz dusmu, naida, šķelšanos un vardarbības visā pasaulē.

„Jā,” jūs, iespējams, teiksiet, „es būtu gatava mīlēt savus ienaidniekus, ja vien viņi būtu gatavi darīt to pašu.”

Taču tam patiesībā nav nozīmes, vai ne? Mēs paši esam atbildīgi par savu personīgo mācekliību, un tas tikpat kā nav, ja vispār ir, atkarīgs no tā, kā pret mums izturas apkārtējie. Mēs neapšaubāmi ceram, ka arī viņi būs saprotoši un žēlsirdīgi, taču mūsu mīlestība pret *tiem* nav atkarīga no tā, ko tie jūt pret *mums*.

Var gadīties, ka mūsu centieni — mīlēt savus ienaidniekus — mikstinās to sirdis, atstājot uz tiem pozitīvu ietekmi. Var gadīties, ka ne. Taču tas nemazina mūsu apņemšanos sekot Jēzum Kristum.

Tādēļ, būdami Jēzus Kristus Baznīcas locekļi, mēs mīlēsim savus ienaidniekus.

Mēs pārvarēsim dusmas un naidu.

Mēs piepildīsim savas sirdis ar mīlestību pret visiem Dieva bērniem.

Mēs pasniegsimies pretī apkārtējiem un kalposim tiem — pat tiem, kuri mūs negodīgi izmanto vai vajā.⁵

Īstenā mācekle

Trešā māsa simbolizē īstenu Jēzus Kristus mācekli. Viņa darīja to, kas var izrādīties ārkārtīgi grūti, — viņa

paļāvās uz Dievu, pat tiekot izsmieta un sastopoties ar grūtībām. Viņai kaut kādā veidā izdevās saglabāt savu ticību un cerību, par spīti apkārtējo nievām un ciniskajai attieksmei. Viņai bija priekpilna dzīve, nevis pateicoties iepriecinošiem apstākļiem, bet gan pateicoties tam, ka *viņa* pati bija priecīga.

Nevienam no mums savā dzīves ceļā neizdodas izvairīties no pretestības. Kā mēs varam turpināt mērķtiecīgi doties pretī godpilnajai laimei, kas ir apsolīta uzticīgajiem, par spīti tik daudziem spēkiem, kas cenšas mūs no tā atraut?

Es uzskatu, ka uz šo jautājumu var atbildēt sapnis, ko pirms tūkstošiem gadu redzēja kāds pravietis. Šo pravieti sauc par Lehiju, un viņa sapnis ir pierakstīts dārgajā un brīnišķīgajā Mormona Grāmatā.

Savā sapnī Lehijš redzēja plašu lauku, kurā auga brīnumains, neaparakstāmi skaists koks. Viņš redzēja arī lielus ļaužu pulkus, kuri centās atrast ceļu līdz šim kokam. Viņi vēlējās nobaudīt tā godpilnos augļus. Viņi juta un paļāvās uz to, ka tas dāvās tiem lielu laimi un nezūdošu mieru.

Uz šo koku veda šaura taka, kuras malā bija dzelzs marga, kas palīdzēja tiem turpināt ceļu. Taču tur bija arī tumsības migla, kas aptumšoja skatam gan minēto taku, gan koku. Un laikam jau vēl bīstamāki par to bija skaļie smieklī un izsmieklī, kas atskanēja no tuvējās, lielās un plašās ēkas. Pārsteidzoši, taču šis izsmieklis lika dažiem ļaudīm, kuri bija sasnieguši koku un baudījuši tā brīnumainos augļus, nokaunēties un aizklist projām.⁶

Iespējams, viņi sāka šaubīties par to, vai šis koks patiešām ir tik skaists, kā viņi reiz domājuši. Iespējams, ka tie sāka šaubīties par to, ko bija pieredzējuši.

Varbūt viņi domāja, ka, novēršoties no šī koka, viņu dzīve kļūs vieglāka. Varbūt, ka tad par tiem vairs neviens nesmesies un nezobosies.

Un tiem šķita, ka ļaudis, kuri par tiem nīrgājās, patiesībā izskatās diezgan laimīgi un labi pavadā laiku. Tādēļ, pametot koku, viņi, iespējams,

tiktu uzņemti lielās un plašās ēkas ļaužu vidū, kuri uzteiktu tos par viņu spriestspēju, intelektu un gudrību.

Palieciet uz takas!

Mīlās māsas, dārgās draudzenes, ja jums kļūst grūti cieši turēties pie dzelzs margas, lai nelokāmi dotos pretī glābšanai; ja šķietami pašpārliecinātu cilvēku izsmieklis un nievas liek jums svārstīties; ja jūs satrauc neatbildēti jautājumi vai pagaidām neizprotamas mācības; ja jūs esat pieredzējušas skumdinošas vilšanās, es mudinu jūs atcerēties par Lehija sapni.

Palieciet uz takas!

Nekādā gadījumā nelaidiet vaļā dzelzs margu — Dieva vārdu!

Un, ja kāds cenšas jūs nokaunināt par to, ka jūs baudāt Dieva mīlestību, ignorējiet to.

Nekad neaizmirstiet vārdus: „Es esmu Dieva bērns. Ja Dievam klausīšu, es gūšu lielas svētības, ar Viņu dzīvošu!”⁷

Uz pasaulīgajām uzslavām un akceptu nevar paļauties, tas nav īsteni un nesniedz piepildījumu. Dieva solījumi ir nešaubīgi, īsteni un iepriecina mūs gan šobrīd, gan mūžībā.

Es aicinu, lai jūs palūkojaties uz reliģiju un ticību plašākā skatījumā. Nekas no tā, ko piedāvā lielā un plašā ēka, nav pielīdzināms Jēzus Kristus dzīvā evaņģēlija augļiem.

Patiesi, „ko acs nav redzējusi un auss nav dzirdējusi, un kas neviena cilvēka sirdī nav nācis, to Dievs ir sagatavojis tiem, kas Viņu mīl”.⁸

Es pats esmu personīgi pārliecinājies, ka Jēzus Kristus evaņģēlija mācekļības ceļš ir tas ceļš, pa kuru mums jāiet. Tas ir ceļš, kā rast drošību un mieru. Tas ir ceļš uz patiesību.

Es liecinu, ka arī jūs varat pārliecināties par to ar Svētā Gara dāvanu un spēku.

Kamēr tas nav noticis, es ceru, ka, ja jums kļūst grūti mērot šo ceļu, jūs radīsiet patvērumu un tiksiet spēcīnātas mūsu Baznīcas brīnišķīgajās organizācijās: Sākumskolā, Jauno sieviešu biedrībā un Palīdzības biedrībā. Tās ir kā pieturvietas šajā ceļā, kur jūs varat

atjaunot savu pārliecību un atgūt ticību turpmākajam ceļam. Tā ir kā droša mājvieta, kur jūs varat justies piederīgas un gūt savu māsu un mācekļības biedru iedrošinājumu.

Tas, ko jūs apgūstat Sākumskolā, sagatavos jūs turpmākai patieso principu apguvei, kad būsiet jaunās sievietes. Mācekļības ceļš, ko jūs mērosiet, apmeklējot Jauno sieviešu nodarbības, ļaus jums pievienoties māsu sadraudzībai Palīdzības biedrībā. Ar katru soli šajā ceļā jums tiek dotas jaunas iespējas — izrādīt apkārtējiem savu mīlestību, darbojoties ticībā un veicot līdzcietīgu, žēlsirdīgu un tikumīgu kalpošanu.

Šī mācekļības ceļa izvēlēšanās ļaus jums iemantot neaparakstāmu laimi un savas dievišķās dabas piepildījumu.

Tas nebūs viegli. Tas prasīs no jums labāko, ko varat paveikt, liekot lietā visu savu intelektu, radošumu, ticību, godprātību, spēku, apņēmību un mīlestību. Taču kādudien, atskatoties uz saviem centieniem, jūs jutīsieties ļoti pateicīgas par to, ka neesat zaudējušas spēkus, ka esat ticējušas un neesat novērsušas no šī ceļa.

Turpiniet!

Dzīvē var būt daudz kā tāda, kas nepakļaujas mūsu kontrolei. Taču jums ir pa spēkam izvēlēties gan savu galamērķi, gan daudzas pieredzes, kas gaida ceļā. Jūsu dzīvi daudz lielākā mērā ietekmē jūsu izvēle, nekā jūsu spējas.⁹

Jūs nedrīkstat pieļaut, lai apstākļi jūs apbēdinātu.

Jūs nedrīkstat pieļaut, lai tie jūs sadusmotu.

Jūs varat priecāties par to, ka esat Dieva meitas. Jūs varat rast prieku un laimi Dieva labvēlībā un Jēzus Kristus mīlestībā.

Jūs varat būt priecīgas.

Es mudinu, lai jūs piepildītu savas sirdis ar pateicību par Dieva bagātīgo un neierobežoto labestību. Manas mīlās māsas, jūs to varat! Es, no visas savas dvēseles mīlot jūs, lūdzu par to, lai jūs izlemtu turpināt savu ceļu pie dzīvības koka. Es lūdzu par to, lai jūs

izvēlētos pacelt savu balsi, padarot savu dzīvi par godības pilnu slavēšanas simfoniju, priecājoties par to, ko šajā pasaulē var ienest Dieva mīlestība, Viņa Baznīcas brīnumi un Jēzus Kristus evaņģēlijs.

Dažiem šī īstenās mācekļības dziesma var šķist greiza vai pat pārāk skaļa. Tā tas ir bijis jau kopš pašiem pirmsākumiem.

Taču mūsu Debesu Tēvam un tiem, kuri Viņu mīl un godā, tā ir visdārgākā un skaistākā dziesma — cildenā un svētīgā dziesma par mīlestību, kas pestī, un par kalpošanu Dievam un līdzcilvēkiem.¹⁰

Būdams Tā Kunga apustulis, es dāvāju jums savu svētību — rast

spēku un drosmi priekpilni uzplaukt kā Dieva meitām, ik dienu priecīgi mērojot šo godības pilno mācekļības ceļu. Jēzus Kristus svētajā Vārdā, āmen.

ATSAUCES

- 1.Skat. 2. Nefija 2:14, 26.
- 2.Skat. Lūkas 15:4–6.
- 3.Boston College, „Study Finds Intractable Conflicts Stem from Misunderstanding of Motivation”, *ScienceDaily*, 2014. g. 4. nov., sciencedaily.com.
- 4.Mateja 5:44–45.
- 5.Skat. Mateja 5:44.
- 6.Skat. 1. Nefija 8. nodaļu.
- 7.Skat. „Es esmu Dieva bērns”, *Bērnu dziesmu grāmata*, 2.–3. lpp.
- 8.1. korintiešiem 2:9.
- 9.Skat. „The Most Inspirational Book Quotes of All Time”, pegasuspublishers.com/blog.
- 10.Skat. Almas 5:26.